

Pandemický dohovor – cesta ku globálnej tyranii?

28. marca 2022 ✚ Spoločnosť ✚ Rozhovory

S advokátom Jerzym Kwaśniewskim, predsedom Inštitútu právnej kultúry Ordo Iuris, sa pre portál poľského týždenníka *Do Rzeczy* zhováral Ryszard Gromadzki.

Jerzy Kwaśniewski, predseda Inštitútu právnej kultúry Ordo Iuris

zdroj: youtube.com

Ryszard Gromadzki: V tieni ruskej agresie proti Ukrajine pracuje OSN a ďalšie svetové orgány na prijatí tzv. Pandemického dohovoru. Týmto právnym aktom sa riadenie boja proti budúcim pandémiami prenecháva Svetovej zdravotníckej organizácii (WHO), ktorá by na základe uvedeného dohovoru získala monopol na rozhodovanie v tejto oblasti. Aké dôsledky bude mať prijatie zmluvy pre krajiny a spoločnosti?

Jerzy Kwaśniewski: Na tieto opatrenia sa treba pozeráť z hľadiska dlhodobého procesu internacionalizácie práva. Ide o proces, ktorý diagnostikovali také osobnosti medzinárodného práva ako Ronald Dworkin alebo Jürgen Habermas, ktorí, hoci sami reprezentovali liberálnu víziu práva, varovali pred takýmto modelom, a najmä pred demokratickým deficitom, ktorý ho charakterizuje. Dochádza k presunu právomocí na medzinárodné orgány a organizácie, ktoré nemajú demokratickú legitimitu a snažia sa vystupovať čisto technokraticky. Dobré však vieme, že na ich čele stoja ľudia, ktorí nie sú vedci, ale politici. Stoja za nimi globálne politické sily alebo mimovládne organizácie financované multimilionármi ako je napríklad Bill Gates.

Rozširovanie právomocí medzinárodných organizácií sa deje na úkor suverenity štátov. Tento proces sa čoraz častejšie uskutočňuje bez výslovného súhlasu štátov v rámci reinterpretácie medzinárodných zmlúv. Výborne to ilustruje príklad Európskej únie a judikatúra Súdneho dvora EÚ. Na globálnej úrovni tento proces najviac pokročil v dvoch oblastiach: na prvom mieste je to medzinárodné investičné právo, Svetová obchodná organizácia a mnohé medzinárodné transakčné zmluvy.

Druhou oblasťou, v ktorej počas pandémie došlo k zrýchleniu, je medzinárodná ochrana zdravia a Svetová zdravotnícka organizácia. A práve táto druhá oblasť má oveľa väčší vplyv na každodenný život a životy

všetkých ľudí. Pripravovaný „pandemický dohovor“ je výsledkom tohto niekoľkoročného procesu. Nie je to čosi výnimočné, pretože sa na tom pracuje už roky.

Zdroj: flickr.com

V čase pandémie koronavírusu veľmi vzrástol význam Svetovej zdravotníckej organizácie...

Samozrejme. Prvý obrovský skok vo význame WHO nastal v roku 2005, keď boli zavedené Medzinárodné zdravotné predpisy – jednotný dokument o tom, ako reagovať na choroby a ako si vymieňať informácie. Nariadenia z roku 2005 poskytli Svetovej zdravotníckej organizácii mäkké nástroje na to, aby brala na zodpovednosť 194 krajín sveta za dodržiavanie globálnej zdravotnej politiky. Dnes stojíme na prahu nového prelomu.

Po skúsenostiach s pandemiou sa objavila myšlienka medzinárodnej zmluvy, ktorá by WHO dala ešte širšie právomoci diktovať celému svetu normy zdravotnej a hygienickej politiky. Ide o ďalší prenos častí národného rozhodovania a suverenity na úradníkov Svetovej zdravotníckej organizácie.

Ak sa takýto scenár naplní, nebudú to jednotlivé vlády, ale WHO, ktorá bude rozhodovať o povinnom očkovaní, očkovacích pasoch alebo o úrovniach obmedzení?

Očkovanie, lockdowny, politika zamestnanosti a nástroje zdravotnej politiky, ktoré riadi WHO, by sa v zmluve dostali do popredia, čo by ešte viac obmedzilo rozhodovaciu slobodu štátov. Zatiaľ vieme iba o znepokojujúcich prvých správach medzivládnej skupiny, ktorá pripravuje návrh „pandemického dohovoru“. WHO, Európska rada a ministerstvo zahraničných vecí USA naďalej vyhlasujú, že dokument bude vypracovaný „transparentne a prehľadne“, s ohľadom na „inkluzívnosť, spravodlivosť a rovnosť“.

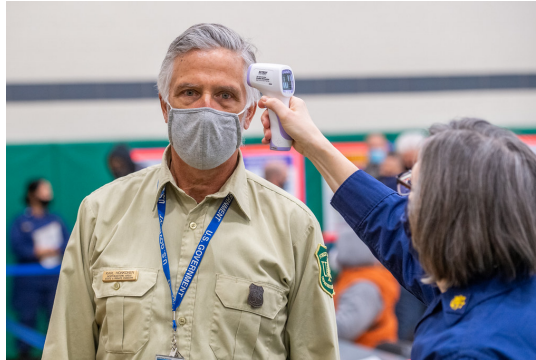
Zároveň však nevieme, o akých konkrétnych ustanoveniach zmluvy bežia rokovania. Vieme len, že má niekoľko konkrétnych cieľov, medzi ktorými je aj pripravenosť na pandémiu, ktorá má reagovať na „*globálne zdravotné potreby tohto tisícročia*“. V pracovných dokumentoch, ktoré unikli na verejnosť, sa objavuje pojem „globálny systém zdravia“ a zásada „jedného zdravia“, podľa ktorej sa Svetová zdravotnícka organizácia má starať nielen o zdravie ľudí, ale aj o zdravie celej živej prírody na Zemi.

Je to súčasť akejsi panteistickej *idée fixe*. Pri počúvaní požiadaviek kruhov, ktoré presadzujú „pandemický dohovor“ alebo vytvorenie univerzálneho systému digitálnej identity na základe tzv. očkovacích pasov, je ťažké nesúhlasiť s tými, ktorí tvrdia, že sa nám pred očami rodí globálna hygienická tyrania...

Samozrejme, že sa rodí. Pod rôznymi vznešenými heslami, ako je rovnosť prístupu k liekom, posilnenie medzinárodnej ochrany zdravia alebo výmena informácií o nových chorobách, sa skrývajú znepokojujúce

vyhlásenia. Dohovor má poskytnúť „štrukturálne riešenia na podporu vlád a celých spoločností, aby sa pripravili a vedeli reagovať na pandémiu“.

Je nevyhnutné, aby WHO disponovala globálnymi nástrojmi rýchlej reakcie. Zároveň má dôjsť k niekoľkonásobnému zvýšeniu rozpočtu Svetovej zdravotníckej organizácie. Úradníci WHO majú byť vybavení zatiaľ nešpecifikovanými právomocami na boj proti dezinformáciám. Keď si tieto jednotlivé roztrúsené oznámenia spojíme dokopy, vidíme jasne snahu dať WHO právomoci, aby mohla jednotlivým krajinám vnucovať riešenia, o ktorých sa svojvoľne domnieva, že budú účinné v boji proti budúcim pandémiám. Okrem obdobia pandémie tie isté právomoci budú využívané na prípravu krajín a spoločností na ďalšie hrozby. Bude to výnimočný stav, ktorý nemá konca.

Zdroj: flickr.com

Ved' WHO sa počas pandémie koronavírusu, ktorú vyhlásila, mnohokrát skompromitovala, keď odporúčala riešenia, ktoré sa čoskoro ukázali ako úplne neúčinné. Krajiny, ktoré sa vymanili zo systémov WHO na kontrolu pandémie, ako napríklad škandinávske krajiny, boli na tom lepšie...

Určite. Stačia elementárne poznatky z manažmentu, aby sme pochopili, že globálna koordinácia je neúčinná. Čím väčšie sú organizmy, tým väčšia je potreba mnohostranného riadenia, riešení, ktoré si navzájom konkurujú.

V oblasti medzinárodného práva je to zrejma zásada. Napriek tomu v posledných sto rokoch vidíme jednoznačnú snahu o unifikáciu, o tzv. globálne riadenie. Navyše z posledných dvoch a čoskoro troch pandemických rokov vidíme, že práve tento diferencovaný prístup ukázal negatívne dopady činnosti Svetovej zdravotníckej organizácie. Často uvádzam príklad regionálneho zástupcu WHO pre Európu, ktorý v roku 2020 odporučil zatvoriť školy. Neskôr sa ukázalo, že za tým nie je žiadny dôveryhodný výskum. Bola to iba jeho predtucha, ktorá sa potom rozpracovala niekde pri rokovaniach interných orgánov WHO.

O rok a pol neskôr tá istá WHO oficiálne priznala, že zatvorenie škôl nezastavilo šírenie pandémie. Počas tohto obdobia boli milióny detí na celom svete držané doma, čo malo tragické následky na ich psychiku, čo potvrdzujú aj štúdie, ktoré sú v súčasnosti k dispozícii.

Postoje WHO k spoľahlivosti PCR testov alebo účinnosti rúšok to potvrdili...

Áno, práve tento diferencovaný prístup umožnil revíziu odporúčaní WHO a často aj opravu omylov, ktoré súvisia s úsilím WHO o globálne riadenie. Druhým dôležitým faktorom pri vývoji vhodných metód kontroly chorôb bol voľný tok informácií a možnosť kritizovať riešenia navrhované odborníkmi WHO, aj keď táto bola

často obmedzená v sociálnych alebo verejných médiách. Je však zrejmé, že WHO si iba plnila domácu úlohu, ktorú dostala, pretože v dokumentoch týkajúcich sa „pandemického dohovoru“ vidíme na jednej strane unifikáciu, čiže oznamovanie Svetovou zdravotníckou organizáciou opatrení na privedenie krajín k disciplíne, a na strane druhej, že dohovor má zabrániť dezinformáciám. Je to predzvesť obmedzenia slobody prejavu.

K tomuto trendu sa nedávno pridal aj poľský minister zdravotníctva, ktorý na pôde OSN varoval pred „infodémiou“, za ktorou sa vraj skrývajú antivaxeri...

To je plne v súlade s tým, čo je v zmluve zapísané od novembra 2020, keď predseda Európskej rady Charles Michel prvýkrát hovoril o „pandemickom dohovore“. Dohovor má umožniť bojovať proti dezinformáciám v oblasti zdravia. Znamená to ďalšie obmedzenie voľného toku informácií, ktorý má vo všetkých demokratických krajinách sveta jediný cieľ: umožniť hľadanie pravdy.

Máme teda ešte stále do činenia s globálnou vládou alebo už so svetovým poriadkom?

Tieto pojmy sa často navzájom spájajú. Snaha o tzv. „*global governance*“ je celkom zrejmá. Z hľadiska doktríny medzinárodného práva dnes o nej niet najmenších pochyb. Odborníci tento model kritizujú pre jeho neefektívnosť. Okrem toho proces „*global governance*“ vôbec nepredpokladá, že by mala existovať jediná svetová vláda, pred čím varovali súčasní autori medzinárodného práva, ako napríklad Lassa Oppenheim. Namiesto toho sa vytvára veľmi rozptýlená štruktúra, ktorá zhora nadol usmerňuje štáty vo veľmi rôznych oblastiach: medzinárodné obchodné vzťahy, ľudské práva, zdravotná politika.

Dôsledky tohto procesu budú určite poľutovaniahodné, pretože ak sú vlády národných štátov zbavené možnosti rozhodovať o všetkých otázkach, ktoré sú kľúčové pre existenciu štátu, pre život národa, potom im zostávajú iba okrajové otázky, zástupné témy. V kľúčových otázkach sa úloha národných vlád obmedzí výlučne na vykonávanie rozhodnutí, ktoré im uložia globálne štruktúry.

Zdroj: flickr.com

Pokiaľ spoločnosti nepovedia nie a po vzore Kanadčanov sa nepustia do ďalších „konvojov slobody“...

Ronald Dworkin, ktorý písal o zrode „svetovej vlády“, videl, že „svetová vláda“ nemôže vzniknúť, kým neexistuje „svetová spoločnosť“. Cesta k „svetovej spoločnosti“, ak je vôbec možná, je zatiaľ určite veľmi vzdialená. Pokiaľ bude identita štátov naďalej viazaná na národ, nebude možné preniesť ich právomoci na postnárodnú úroveň. To je diagnóza liberálneho gurua Ronalda Dworkina, prehliadaná ideológmi unifikácie, ktorí v duchu neomarxizmu hľadajú v centrálnom riadení a zdiskreditovanom marxistickom vedeckom

svetonázore recepty na patológiu spoločenského života.

Je zrejmé, že tento prúd sa spája s nedôverou voči demokracii a slobode jednotlivca. Zavedenie globálnej politiky v tomto duchu si bude vyžadovať nátlak a cenzúru. Aby sme sa pred touto hrozbou ochránili, je potrebné tieto procesy predovšetkým odhaľovať, pretože tie prirodzene vyvolávajú spoločenský odpor. Hlasovacie lístky zatiaľ stále možno používať na ochranu národných štátov a na blokovanie ďalšieho prenosu zvrchovaných právomocí na medzinárodné organizácie.

Po druhé, sloboda prejavu musí byť chránená, pretože jasne vidíme, že tak ako v každej totalite, aj táto medzinárodná totalita útočí na slobodu prejavu a voľný prístup k informáciám. Tento útok je namierený aj proti slobode vedeckého výskumu a zverejňovaniu jeho výsledkov. Z histórie vieme, že úplná centralizácia je možná iba vtedy, keď sa zablokuje voľný tok informácií.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/pandemicky-dohovor-cesta-ku-globalnej-tyranii/>